

skaffe Varer til alle sine Ordres Udførelse. Men har han indkøbt Varer i Anledning af den modtagne Anmodning, bør han ikke kunne beregne Kommittenten en højere Pris end den, han har givet. Efter Bestemmelsen i den tyske Handelslovbog § 401 paahviler Bevisbyrden for, at Købet, der oplyses eller indrømmes at have fundet Sted, er sket i Anledning af Hvervet, saaledes Kommittenten. Men et saadant Bevis vilde det være yderst vanskeligt for Kommittenten at føre, medens det som Regel vil være lettere for Kommissionæren at oplyse Rigtigheden af hans Paastand om, at det paagældende Indkøb ikke er sket i Anledning af det omtalte Hverv. Ved Bestemmelsen i § 42 er derfor Bevisbyrden paa dette Punkt paalagt Kommissionæren.

Da Reglerne i § 42 om Prisberegningen ere givne som Regler for Selvindtræde, er det til Undgaaelse af Misforstaaelse anset for rettest i Slutningsbestemmelsen af § 42 at udtale, at Reglerne i §§ 15—18, 20 og 24 faa tilsvarende Anvendelse, naar Kommissionæren forsømmer sine Pligter i saa Henseende. Heraf følger bl. a., at Kommittenten, naar hans Interesser paa dette Punkt væsentligt tilsidesættes af den se vindtrædende Kommissionær, eller denne handler svingagtigt, maa kunne afvise Selvindtrædet, samt at Kommissionæren er pligtig at erstatte Kommittenten den denne ved hans Pligtforsømmelse forvoldte Skade. Man har iøvrigt været noget betænkelig ved at lade Reglen i § 16 komme Kommissionæren til Gode, saaledes at Kommissionæren, der har tilsidesat Limitum, ved at dække Prisforskellen kan forhindre Afvisning af Selvindtrædet. Der vil her saa ofte være Spørgsmaal om et misligt Forhold fra Kommissionærens Side, som vil være vanskeligt at bevise, at der maaske kunde være nogen Grund til strengere Behandling. Man har dog ikke turdet skærpe Reglerne i saa Henseende, ikke mindst under Hensyn til, at Grosserer-Societetets Komité har udtalt Frygt for, at Bestemmelserne i § 42, 2det Stykke allerede nu ere saa strenge, at de kunne afholde Kommissionæren fra at selvindtræde i Tilfælde,

hvor dette vil være i Kommittentens Interesse, jfr. iøvrigt herved, hvad der nedenfor vil blive bemærket ved § 45. At Bestemmelserne i § 15 og følgende Paragrafer komme til Anvendelse overfor anden Pligtforsømmelse ved Selvindtræde end Tilsidesættelse af Reglerne i § 42, har det som selvfølgelig været uforment at udtale. Af disse Regler følger bl. a., at Kommissionærens Selvindtræde paa et Tidspunkt, hvor han er insolvent, i Almindelighed som en væsentlig Tilsidesættelse af Kommittentens Interesser vil kunne afvises som ugyldigt.

§ 43.

Naar Selvindtræde har fundet Sted, har Salgskommissionæren en Købers og Indkøbskommissionæren en Sælgers Rettigheder og Pligter mod Kommittenten. Denne i § 43, 1ste Stykke udtalte Regel trænger ikke til nærmere Motivering. Den udelukker naturligvis ikke, at Kommissionæren kan være ansvarlig for sit forinden udviste Forhold.

Bestemmelsen i Paragrafens 2det Stykke om Provision svarer til den tyske Handelslovbog § 403 og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 436. Det bemærkes dog, at disse to Love, i alt Fald den tyske, i Almindelighed forstaaes saaledes, at der kun gives den selvindtrædende Kommissionær Ret til sædvanlig Provision, ikke til Delcredere-Provision. I Modsætning hertil giver Udkastet, i Overensstemmelse med den merkantile Opfattelse i de tre skandinaviske Lande, Kommissionæren samme Ret til Provision, som vilde have tilkommet ham, hvis han havde udført Hvervet ved at slutte Aftale med Tredjemand, altsaa ogsaa den samme Delcredere-Provision, som i saa Fald vilde tilkomme ham. Herved lettes Sammenligningen mellem den ved Selvindtræde beregnede Pris og den ved Aftale med Tredjemand opnaaede.

Endelig bestemmes det, at der ogsaa tilkommer Kommissionæren Godtgørelse efter Udkastets § 29 for hans Udgifter som Kommissionær. Under de Udgifter, som han saaledes kan beregne sig Godt-